

Cuprins

1 Introducere

2 Probleme cu interpretarea generală

3 Ce semnificație are de fapt Evrei 3:12?

4 Descarcă mesaj audio

Introducere

Evrei 3:12-14 (BTF2015)

¹² Luați seama, fraților, ca nu cumva să fie în vreunul dintre voi o inimă rea a necredinței, pentru a se *îndepărta de Dumnezeu cel viu*.

¹³ Ci îndemnați-vă zilnic unii pe alții, cât timp se spune: Astăzi, ca nu cumva să fie vreunul dintre voi împietrit prin înșelătoria păcatului.

¹⁴ Fiindcă suntem făcuți părtași ai lui Cristos, *dacă ținem strâns începutul încrederii noastre neclintit până la sfârșit*;

Mulți creștini citesc și înțeleg pasajul de mai sus în felul următor: „Fraților, reduceți păcatele din viața voastră cât mai mult posibil și păstrați-le la un nivel minim până la sfârșit, astfel încât să nu vă pierdeți mântuirea de la iad cu nici un chip.” Pe scurt, această interpretare implică faptul că adevărații creștini născuți din nou sunt în pericol de a-și pierde mântuirea, fără nici o notificare, în orice moment, dacă exagerează în faptele păcătoase și nu au grijă. Scopul acestui articol este de a dovedi că acest pasaj și „căderea” (îndepărtarea sau separarea) descrisă aici nu se referă la posibilitatea credincioșilor născuți din nou de a-și pierde vreodată mântuirea din cauza păcatului. De fapt, acest pasaj tratează un alt fel de separare de Dumnezeu cel viu.

Probleme cu interpretarea generală

Să presupunem pentru o clipă că este posibil ca oamenii născuți din nou să își piardă

mântuirea prin păcat. Această presupunere introduce o serie de probleme:

Câte păcate sunt necesare pentru a ne face să ne pierdem mântuirea?

De obicei, când ne gândim la păcat, ne vin în minte în principal faptele păcătoase imorale. Dar ce se întâmplă cu alte păcate de zi cu zi de care nici măcar nu suntem conștienți (de exemplu mâncarea peste măsură, faptul că nu iubim pe Dumnezeu sau pe soț/soție la fel de mult cum iubește Dumnezeu, etc.)? Ce facem cu păcatele de omitere?? Nu sunt aceste păcate capabile să ne facă să ne pierdem salvarea oricând?

Dacă mântuirea noastră depinde de nivelul nostru de sfințenie, nu înseamnă aceasta că adăugăm faptele noastre bune la jertfa lui Isus ca și o condiție pentru menținerea mântuirii noastre? Ce facem atunci cu Evrei 10: 11-14, care arată clar că păcatele trecute, prezente și viitoare ale credincioșilor sunt iertate la momentul mântuirii??

O dată ce ne-am pierdut mântuirea, o putem recupera înapoi? Dacă da, asta ar presupune din nou să fim botezați în apă și cu Duhul Sfânt și acest lucru nu poate fi găsit nicăieri în Biblie.

În cazul în care nu putem primi mântuirea înapoi, de unde știm când am trecut de punctul de neîntoarcere? Există un astfel de punct decisiv și specific? Dacă într-adevăr ne putem pierde mântuirea, cum de nu este descris în detaliu nicăieri în Biblie acest proces? Cum putem ști când am pierdut mântuirea? Întrucât aceasta nu este o problemă banală, ci o problemă de viață și de moarte, majoritatea creștinilor ar dori să știe despre acest lucru, iar Biblia ar fi trebuit să o acopere în mod categoric. Dar nu o face. Evangheliile și epistolele menționează foarte clar cum pot fi mântuiți oamenii și când este momentul exact când pot ști sigur că sunt mântuiți (Romani 10: 9-10). Cu toate acestea, nu menționează clar nicăieri când credincioșii pot ști că sunt căzuți de la mântuire.

Ce semnificație are de fapt Evrei 3:12?

În lumina presupunerii de mai sus, căderea descrisă în pasajul nostru inițial trebuie să însemne altceva decât pierderea mântuirii eterne. Versetele anterioare citate din Psalmul 95 avertizează Israelul să nu-și repete greșelile din pustie. Acolo, Israel și-a pierdut credința în Dumnezeu. Au cedat fricii și asta a dus la neascultare și încăpățănare.

Nu au persistat și în consecință acea generație nu a putut intra în Țara Promisă. Cu toate acestea, Dumnezeu NU A TRIMIS Israelul înapoi în sclavie în Egipt. Aici, aplicarea Psalmului este explicită. Lipsa de încredere a israeliților i-a determinat să se îndepărteze de Dumnezeu, iar acest lucru a rezultat în pierderea beneficiilor Țării Promise. Autorul Evrei îi avertizează pe creștinii evrei care citesc aceste cuvinte să nu facă aceeași greșeală. Contextul arată clar că mântuirea nu este în joc aici.

Țara Promisă nu este o metaforă a cerului. Salvarea Israelului din Egipt este simbolul mântuirii. Furia lui Dumnezeu împotriva poporului evreu din pustie nu a fost manifestată prin a-i trimite înapoi în Egipt (simbolizând întoarcerea la un statut de nemântuit). Mai degrabă, a fost refuzarea binecuvântărilor moștenirii făgăduite. Anumite părți din capitolul 4 vor susține în continuare ideea că autorul vorbește despre păcat în viața unui credincios mântuit, nu despre pierderea potențială a mântuirii.

Țara Promisă pentru noua creație în Cristos nu este viitorul cer nou și pământ nou, ci constă mai degrabă în toate beneficiile moștenirii extraordinare câștigate la cruce de Isus, aplicate și trăite aici pe pământ. Ele sunt: eliberarea de condamnarea păcatului, darul dreptății, vindecarea fizică, prosperitatea, sfințenia, dragostea, bucuria, înțelepciunea și pacea. În cerul nou și pământul nou, nu vor exista uriași care trebuie să fie uciși prin credință. Giganții bolii, sărăciei, eșecului, depresiei, condamnării, urii, mâniei sunt aici pe pământ.

Evangelia mântuirii are 2 părți: o parte negativă mai mică (iertarea păcatelor și scăparea

din iad pentru eternitate) și o parte mai mare și pozitivă (viața spirituală din tărâmul etern în viața de zi cu zi aici, pe pământ). Partea mai mică este doar un mijloc spre un scop. Partea mai mică este inclusă în cea mai mare.

Orice păcat are o plăcere naturală în el, și acest lucru îl face să fie tentant. Însă această plăcere este una înșelătoare, deoarece aduce cu sine moarte spirituală. Când păcătuim, imediat în mintea noastră se creează o prăpastie și o despărțire între noi și Dumnezeu nostru iubitor. Aceasta nu este realitatea în Spirit, ci este doar în mintea noastră. Dintr-o dată, îl vedem pe Dumnezeu supărat pe noi și nu ne mai putem aștepta ca El să facă nimic pentru noi, deoarece am greșit față de El. Ca drept urmare, nici nu mai îndrăznim să mai cerem ceva în credință. Suntem târați încet încet în condamnare și într-o mentalitate a Legii și a faptelor din cauza conștiinței noastre care trebuie spălată și ajustată la realitatea care este în Duhul. Când păcătuim, nu Duhul Sfânt încearcă să ne convingă că am păcătuit, ci conștiința noastră, care ne condamnă. Dacă ne uităm la contextul mai mare al întregii cărți Evrei, putem observa că întreaga carte este una de contraste și comparații. Epistola compară lucrurile noi în Cristos cu cele vechi. Aceasta arată cum Isus Cristos este superior părinților și profetilor din vechime (capitolul 1), superior îngerilor (capitolul 2), superior lui Moise (capitolul 3), superior lui Iosua (capitolul 4) și superior preoției levitice (capitolul 5), în care preoții ofereau jertfe zi de zi la templu. Din punct de vedere istoric, biserica primară era formată din credincioși evrei creștini. Acești credincioși evrei au crezut în Isus Cristos ca Mesia, dar au ieșit din tradiții seculare în care familiile lor obișnuiau să meargă la templul evreiesc pentru a-și acoperi păcatele din nou și din nou în ziua sfântă a ispășirii, și oferind alte jertfe continue. În consecință, aveau tendința de a se îndepărta de simpla mântuire prin credință și de a se întoarce la mântuirea prin Lege și fapte.

Deci, atunci când păcătuim, o cădere sau o despărțire se întâmplă doar în mintea noastră între noi și Dumnezeu cel viu și marea Lui iubire. Această separare ne afectează viețile practice și ne anihilează credința în toate domeniile vieții. Drept urmare, accesul la moștenirea vieții spirituale (vindecare, prosperitate, pace) care se află în noi în Cristos în tărâmul spiritual este întrerupt și nu ne mai putem bucura de beneficiile ei în lumea materială; nu pentru că Dumnezeu a tăiat accesul, ci pentru că noi ne-am deconectat prin necredința cauzată de păcat. Păcatul nu-L mai înfurie pe Dumnezeu în Noul Testament din

cauza jertfei lui Cristos, dar blochează manifestarea vieții spirituale din interiorul nostru în afară (blochează credința, dragoste, puterea, bucuria, pacea, etc) și ne aduce nouă în cele din urmă moarte emoțională și fizică. Este un ciclu vicios: cu cât păcătuim mai mult, cu atât mai puțin acceptăm, simțim și experimentăm dragostea necondiționată a lui Dumnezeu în viața noastră; cu atât mai puțin avem credință și cu atât mai mult încercăm să ne ridicăm la standardul lui Dumnezeu prin faptele noastre sfinte, eșuând mizerabil.

Când rămânem fermi și persistăm în siguranța inițială a mântuirii, începem să domnim în viața de acum din tărâmul spiritual în lumea materială și începem să actualizăm aici pe pământ ce înseamnă a fi „părtași ai lui Cristos” (v. 14)) sau părtași ai naturii divine.

Descarcă mesaj audio

Puteți asculta mesajul audio (sau îl puteți descărca) al articolului de mai sus aici:

[Îndepărtarea de Dumnezeu cel viu \(Evrei 3:12-14\)](#)